

Рецензија уџбеника,
доставља.-

**НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ
ФАКУЛТЕТА БЕЗБЕДНОСТИ
УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ**

На основу одлуке Наставно-научног већа Факултета безбедности Универзитета у Београду број 567/6 од 19. 09. 2008. године, именован за рецензента текста за уџбеник **"ОБАВЕШТАЈНЕ И БЕЗБЕДНОСНЕ СЛУЖБЕ"** аутора проф. др Милана Мијалковског. У складу с тим, извршио сам рецензију понуђеног текста и подносим следећи

ИЗВЕШТАЈ

Наставни материјал др Милана Мијалковског, ванр. професора под називом "Обавештајне и безбедносне службе" написан је за истоимени предмет на основним студијама и има укупно 322 странице компјутерски обрађеног текста. Текст је илустрован са 35 шема, две табеле, 319 фуснота и четири прилога. Попис литературе (у просеку 16 наслова) дат је на крају сваког поглавља. Поглавља у материјалу су:

1. Обавештајно-безбедносни систем државе,
2. Обавештајна служба државе
3. Безбедносна служба државе
4. Обавештајно-безбедносни систем појединих држава и
5. Безбедносно-обавештајни систем Републике Србије

Сви наслови, поднаслови првог нивоа и највећи број подналова другог нивоа у потпуности су исти као и наслови тема и наставних јединица у Наставном програму.

У вези поднетог наставног материјала дајем следеће мишљење:

Правилник о наставној литератури Универзитета у Београду (члан. 42 Статута Универзитета у Београду, број 131/06 од 16. 01. 2008. године) прецизно одређује садржај уџбеника. Аутор је строго испоштовао наведене захтеве. То потврђује чињеница да свако поглавље, поред основног текста има: циљ поглавља, резиме, питања за проверу знања или дискусију, напомене у фуснотама и списак литературе. Предметни уџбеник је написан разумљивим и инспиративним стилем, материја је јасно изложена, адекватно објашњена и поткрепљена рекспектабилним бројем примера из праксе. Садржај тематике је логички структурисан и делови сваког

поглавља представљају заокружену и логички повезану целину. Текст у уџбенику карактерише неутрални стил излагања мишљења и ставова односно не дисквалификује и не омаловажава било који људски колективитет - друштвене групе, нације, међународне субјекте и сличних. Целокупан садржај уџбеника карактерише принцип поступности односно развојности проблема који је размотрен. У складу с тим, најпре су регистровани кључни појмови у вези са обавештајним и безбедносним службама и дефинисано њихово значење. Потом, у најопштијем смислу се указује да је реч о важном и снажном инструменту сваке државе, односно основано тврди да специјалне службе сваке државе чине специфичан и ефикасан одбрамбени систем. На послетку, операционализоване су све битне чињенице о овом важном и по много чему тајновитом систему државе (обавештајно-безбедносни), посебно проблематизујући његово место у систему политичке власти. Комплексно посматрајући, уџбеник испуњава теоријске и стручне захтеве, на целовит начин обрађује сваки аспект наставне материје односно ваљано региструје, описује и објашњава проблеме, дефинише појмове, објашњава њихову суштину која је иначе јавности углавном недовољно позната. Чињенично се може констатовати да ће целокупан садржај уџбеника оптимално инспирисати студенте да уложи адекватне самосталне напоре на усвајању градива и трагају за новим изворима сазнања из ове области.

Посебан осврт:

Прво поглавље под насловом **«Обавештајно-безбедносни систем државе»** представља квалитетан стручан приказ или проблематизација (описивање и објашњавање) свих кључних појмова, на основу чега је могуће лакше разумети обавештајно-безбедносну сферу државе као референтног субјекта међународних односа. Наставно градиво је адекватно методолошки структурирано и квалитетно стручно обрађено – обухваћени су сви кључни аспекти обавештајно-безбедносног система државе. Аутор обрађује проблем тако што полази од општепознате чињенице да свака држава има своје виталне вредности и интерес да их сачува и оснажује, међу којима идентификује њен опстанак као «интерес над свим интересима». У том контексту констатује да их држава одсудно брани и настоји да их развија, као и да у том сложеном процесу, њен обавештајно-безбедносни систем има наглашену улогу. Аутор је овај аспект проблема обрадио веома квалитетно и на потпуно разумљив начин, обухватом суштине појма «безбедност». У

ствари, најпре је истакао да о појму безбедност у теорији безбедности не постоји општеприхваћена дефиниција и потом ту "празнину" објашњава регистрацијом његове тродимензионалности – субјект безбедности, објект заштите (безбедности) и субјект угрожавања или опасности. Поменути појам (безбедност) је на приступачан (разумљив) начин довео у контекст државе (референтни објект и субјект безбедности међународне заједнице) и потом обухватио место, улогу, функције, структуру и функционисање њеног обавештајно-безбедносног система. Евидентно је да овај систем представља само један од бројних и разноврсних система државе који се успоставља и функционише у складу са њеном законском регулативом и под вишеструком је и вишенивоовском цивилном контролом законодавне, извршне и судске власти. Оваквим објашњењем, садржај поглавља аргументовано демантује схватања код дела јавности у многим земљама о томе да је обавештајно-безбедносни систем државе изван закона. Са друге стране, омогућава студентима да уоче и схвате какав је и колики, тачније какав треба и може да буде допринос обавештајно-безбедносног система државе у заштити њене националне безбедности од носилаца угрожавања њене безбедности који делују тајно. Најзад, садржај овог поглавља разоткрива основно «оружје» или метод рада овог система – обавештајно-оперативну делатност, која иначе није својствена другим државним системима. Целокупан садржај овог поглавља одражава место, значај, функције и функционисање, наравно и могући допринос обавештајно-безбедносног система одређене државе који је онакав како га осмисли њена политичка елита. У ствари, основна порука је у смислу да је незамислива структура и функционисање обавештајно-безбедносног система државе који у било ком погледу одступа од циљева, интереса, програма и стратегије система политичке власти у дотичној држави.

У другом поглављу под насловом **«Обавештајна служба државе»**, аутор комплексно стручно обрађује све сегменте и аспекте обавештајне службе (појам, настанак, развој, задаци, организацијска структура, облици деловања, коришћење резултата и руковођење). Међутим, за разлику од доступних публикованих радова о обавештајној служби или обавештајним службама држава у којима се генерализују све битне појединости о њима, независно о каквој држави је реч односно каква је њена унутрашња и спољна политика, овде је с правом указано на једну веома важну разлику. Наиме, аргументовано су разврставане обавештајне службе према припадности државама које у комуникацији са другим међународним

субјектима уважавају Повељу ОУН и обавештајне службе држава које суптилно или грубо омаловажавају или крше Повељу ОУН и међународно право. Овакво разврставање је образложено како с аспекта организационе структуре тако и са аспекта функционисања обавештајних служби, прецизно указујући да у првом случају (прва група држава) обавештајне службе извршавају оперативне задатке само у одбрамбене сврхе, док у другом (државе хегемони) представљају специфичан инструмент у функцији агресије против других држава, чији неконвенционални садржаји уколико су успешни, ефективнији су од класичне војне или оружане агресије. Солидна објашњеност овог (необавештајни, субверзивни) облика деловања обавештајних служби држава хегемона, поткрепљена је ваљаним примерима из праксе, тако да представља заокружена целина о њиховој типичној могућој агресорској улози. Исчитавањем овог поглавља може се формулисати лаконски закључак: обавештајна служба одређене државе је намењена да је обезбеди од спољашних стратегијских изненађења, међутим овај задатак ће извршити само уколико се њоме адекватно руководи.

На сличан начин је обрађено наставно градиво у трећем поглављу под насловом **«Безбедносна служба државе»** односно обликовано је и написано на квалитетан, разумљив, креативан и инспиративан начин. Основна разлика између обавештајне безбедносне службе државе с правом региструје у просторном смислу, која се састоји у чињеници да се оперативна делатност обавештајне службе преовладавајуће одвија ван граница матичне државе а оперативна делатност безбедносне службе одвија унутар граница матичне државе. У складу с тим, основано истиче да је основни задатак безбедносне службе да обезбеди матичну државу од стратегијских изненађења чији носиоци тајно делују унутар њених граница, независно од тога да ли се ради о њеним држављанима или о страним држављанима. Посебан квалитет овог поглавља је у томе што се указује на могућност да безбедносне службе држава недемократског друштвеног уређења могу да представљају снажно средство насиља односно да имау истакнуту улогу у спровођењу терора над грађанима матичне државе. Иначе, основна порука овог поглавља је да безбедносне службе државе су у константном, тајном рату са носиоцима угрожавања безбедности државе и победнице су у том рату само уколико их преовладавајуће карактерише превентивност – да спрече њихово јавно испољавање. Истовремено се истиче, да њих може карактерисати оваква ефективност само уколико и други државни и друштвени субјекти у

складу са својим наследностима професионално извршавају своје наменске задатке.

У четвртом поглављу **«Обавештајно-безбедносни систем појединих држава»**, аутор је на узорку од шест држава – две суперсиле (САД и РФ) и четири земље са којима се граничи наша земља (две чланице НАТО и ЕУ и две чланице Програма Партнерство за мир) презентовао најзначајније чињенице о њиховој обавештајно-безбедносној сфери. Садржај поглавља је обрађен на начин који омогућава корисницима (студенти) да његовим упоређењем са садржајима из предходних теоријских поглавља, схвате и науче како је ова сфера организована у конкретној држави чија спољна политика уважава или игнорише принципе Повеље ОУН и међународног права. Квалитетно одабрани и обрађени узорак отклања потребу да се студенти оптерећују са изучавањем обавештајно-безбедносних система огромног броја држава, на пример, свих балканских или европских земаља, посебно ако се има у виду чињеница, да су честе реорганизације и трансформације ових система, више у смислу формалне промене њихове структуре и назива појединих елемената него њихове суштинске намене и задатака.

Аутор је у петом поглављу под насловом **«Безбедносно-обавештајни систем Републике Србије»** успео да на потпуно разумљив начин презентује све битне аспекте (намена, задаци, структурни елементи, руковођење, функционисање, резултати и потреба рационализације) у вези са безбедносном и обавештајном сфером наше земље. Истовремено, док, с једне стране сугерише корисницима да се о размотреној тематици опширније могу информисати у законима о службама безбедности Републике Србије, стручној и белетристичкој литератури, са друге стране, указује на нека ограничења (непостојање Стратегије националне безбедности) у функционисању безбедносно-обавештајног система. Аутор с правом указује на једно ограничење које је присутније нашој нацији и држави него другим државама а састоји се у цикличној промени идеологија и политичких система, што условљава да се увек почиње из почетка у изградњи обавештајно-безбедносног система. У вези са овим ограничењем, придао је адекватан значај безбедносно-обавештајној компоненти Србије у прошлости, када је постојала као самостална држава или као чланица заједничких држава Јужних Словена.

Прилози (три у вези са обавештајно-безбедносним догађањима у нашој бившој и садашњој држави и један у вези са

необавештајном делатношћу америчке ЦИА-е), представљају посебан сегмент у тексту који омогућава корисницима (студенти) да стечена теоријска знања из ове области прошире и продубе, односно у потпуности схвате шта су обавештајне службе и на који начин оне штите националну безбедност матичне државе. Сваки прилог представља комплексан садржај о једној сфери обавештајних и безбедносних служби који је операционализован у смислу да објашњава многе кључне чињенице о тајном ратовању обавештајних структура једне државе против друге државе. У ствари, садржај сваког прилога одражава значај и могуће резултате испреплетаног и усклађеног деловања обавештајне заједнице одређене државе што ће у великој мери олакшати корисницима да без већих потешкоћа схвате могућу моћ обавештајних и безбедносних служби у заштити националне безбедности матичне државе, с једне стране и у погледу урушавања безбедности других држава, са друге стране. Поред осталог, сматрам да евентуална обрада неколико оваквих примера (прилога) представљао веома користан Приручник који би омогућио студентима да спознају "све тајне" у вези са обавештајно-безбедносним компонентама државе односно усвоје трајна знања из ове области, будући да се најлакше учи и научи проучавањем праксе.

Понуђени текст има језичких и словних грешака које треба отклонити.

Закључак и предлог:

Сматрам да понуђени рукопис за уџбеник "**Обавештајне и безбедносне службе**" представља хвале вредан резултат аутора у стручном, теоријском и безбедносном смислу и као такав може да иде у даљу процедуру припреме и објављивање. Евидентно је ауторово огромно искуство – теоријско, практично и наставно-научно јер је целокупан проблем целовито обухваћен, квалитетно размотрен и јасно приказан, поткрепљен рекспектабилним бројем веома поучних примера из обавештајно-безбедносне сфере. Такође је евидентна ауторова прилична оригиналност у многим аспектива обраде наставних садржаја, наравно оригиналност која је у функцији што јаснијег приказа и објашњења многих важних чињеница у вези са обавештајно-безбедносним службама држава. Наиме, скоро целокупан рукопис је размотрен, објашњен и презентован текстуално и шематски и покрепљен квалитетним примерима из праксе, што омогућава студентима да, док исчитавају текст, формулишу одговоре на питања која се налазе на крају сваког поглавља и истовремено, региструју и бројна нова

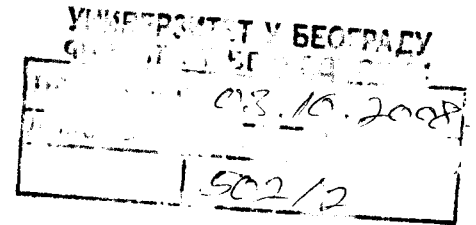
питања која потом могу да покрећу за време наставног процеса и још свестраније разматрају на вежбама. Аутор је направио битан помак у теорији безбедности и несумњиво ће у највећој могућој мери закупити пажњу студентима. Сматрам да ће уџбеник закупити значајну пажњу и многим другим корисницима односно особама ван образовно-васпитне сфере нашег друштва, како у сектору безбедности, тако и у другим областима друштвеног живота.

Следствено наведеном, предлажем Наставно-научном већу Факултета безбедности да прихвати рецензију и објави уџбеник «ОБАВЕШТАЈНЕ И БЕЗБЕДНОСНЕ СЛУЖБЕ», аутора проф. др Милана Мијалковског.

07. 10. 2008. године
У Београду

РЕЦЕНЗЕНТ
Проф. др Радомир Милашиновић

Рецензија уџбеника „ОБАВЕШТАЈНЕ
И БЕЗБЕДНОСНЕ СЛУЖБЕ“, аутора
проф. др Милана Мијалковског,
доставља. -

**НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ
ФАКУЛТЕТА БЕЗБЕДНОСТИ
УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ**

Одлуком Наставно-научног већа Факултета безбедности бр. 567/6 од 19.09. 2008. године, именован сам за рецензента уџбеника „Обавештајне и безбедносне службе“ аутора проф. др Милана Мијалковског. У том својству Наставно-научном већу Факултета подносим следећи

ИЗВЕШТАЈ РЕЦЕНЗЕНТА

Општи осврт:

Рукопис уџбеника достављен је на 322 странице компјутерски обрађеног текста. Садржај је презентираан у пет поглавља, која су у складу са садржајима Наставног програма предмета „Обавештајне и безбедносне службе“. Реч је о следећим поглављима: (1) Обавештајно-безбедносни систем државе (стр. 1-67); (2) Обавештајна служба државе (стр. 68-145); (3) Безбедносна служба државе (стр. 146-189); (4) Обавештајно-безбедносни систем појединих држава (стр. 190-251); и (5) Безбедносно-обавештајни систем Републике Србије (стр. 252-290). Текст је обогаћен са 35 илустрација, две табеле, 319 потврђујућих и објашњавајућих фуснота и четири прилога. Попис библиографских

јединица садржи између 15 и 20 релевантних домаћих и страних извора на крају сваког поглавља.

Уџбеник је израђен у складу са Правилником о наставној литератури Универзитета у Београду (члан 42. Статута Универзитета у Београду, број 131/06 од 16.01.2008. године). Наиме, свако поглавље, поред основног текста има: циљ поглавља, резиме, питања за проверу знања или дискусију, напомене у фуснотама и литературу. Предметни уџбеник је написан разумљивим и инспиративним стилем, материја је јасно изложена и поткрепљена респектабилним бројем примера из праксе. Садржај тематике је логички конструисан и делови сваког поглавља представљају заокружену и логички повезану целину. Уџбеник карактерише неутрални стил излагања градива односно не дисквалификује и не омаловажава било које друштвене групе, нације, међународне субјекте и слично. Целокупан садржај уџбеника карактерише принцип поступности односно развојности проблема који је размотрен. У том смислу, најпре је предочено значење основних појмова у вези са обавештајним и безбедносним службама а потом операционализоване све битне чињенице о овом важном систему (обавештајно-безбедносном) државе, укључујући његово место у систему политичке власти. У целини узевши, уџбеник испуњава теоријске и стручне захтеве, на целовит начин обрађује сваки битан аспект наставне материје односно ваљано региструје проблеме, дефинише појмове, објашњава њихову суштину која је иначе јавности углавном недовољно позната и несумњиво ће инспирисати студенте да уложе адекватне самосталне напоре на усвајању градива и трагају за новим изворима сазнања из ове области.

Посебан осврт:

Аутор је у првом поглављу под насловом „*Обавештајно-безбедности систем државе*“ најпре проблематизовао и потом објаснио важне појмове за лакше разумевање обавештајно-безбедносне сфере државе као референтног субјекта међународних односа, а потом адекватно методолошки структурисао и квалитетно стручно обрадио све кључне аспекте обавештајно-безбедносног система државе. Пошто је указао на то да свака држава има своје виталне вредности, међу којима њен опстанак представља „интерес над свим интересима“, које одсудно брани и настоји да их развија, објаснио је појам „безбедност“. На начин који указује на његову тродимензионалност – субјект безбедности, објект безбедности и субјект угрожавања или опасности. Поменути појам (безбедност) је на приступачан (разумљив) начин довео у контекст државе и потом обухватио место, улогу, функције, структуру и функционисање њеног обавештајно-безбедносног система. Евидентно је да овај систем представља само један од бројних и разноврсних система државе који се успоставља и функционише у складу са њеном законском регулативом и под вишеструком је цивилном контролом законодавне, извршне и судске власти. Садржај овог поглавља аргументовано демантује схватања дела јавности у многим земљама о томе да је обавештајно-безбедности систем државе изван закона. Са друге стране, омогућава студентима да уоче и схвате какав је и колики, тачније какав треба и може да буде допринос обавештајно-безбедносног система државе у заштити њене националне безбедности од носилаца угрожавања њене безбедности који делују тајно. Најзад, садржај овог поглавља разоткрива основно „оружје“ или метод рада овог система – обавештајно-оперативну делатност. У најсажетијем смислу речено,

садржај овог поглавља указује да обавештајно-безбедносни систем одређене државе је онакав како га пројектује њена политичка елита, односно незамисливо је да постоји и функционише на начин који је у супротности са циљевима и интересима система политичке власти у држави.

Друго поглавље „*Обавештајна служба државе*“ у целини представља квалитетан текст о свим сегментима и аспектима обавештајне службе (појам, настанак, развој, задаци, организацијска структура, облици деловања, коришћење резултата и руковођење). Међутим, за разлику од доступних публикованих радова о обавештајној служби или обавештајним службама држава у којима се генерализују све битне појединости о њима, овде је с правом указано на једну веома важну разлику. Ради се о аргументованом разврставању обавештајних служби према припадности државама које у комуникацији са другим међународним субјектима уважавају Повељу ОУН и државама које суптилно или грубо омаловажавају или крше Повељу ОУН и међународно право. Овај аспект у функционисању или деловању обавештајних служби је веома важан, зато што у првом случају обавештајне службе извршавају оперативне задатке само у одбрамбене сврхе, док у другом представљају снажно средство у функцији агресије против других држава, чији неконвенционални садржаји уколико су успешни, ефективнији су од класичне војне или оружане агресије. Солидна објашњивост овог (необавештајни, субверзивни) облика деловања обавештајних служби држава хегемона, поткрепљена је ваљаним примерима из праксе, тако да представља заокружену целину о њиховој типичној могућој агресорској улози. Ишчитавањем овог поглавља може се формулисати лаконски закључак: обавештајна служба

одређене државе је намењена да је обезбеди од спољашњих стратегијских изненађења, међутим овај задатак ће се извршити само уколико се њома адекватно руководи.

Треће поглавље под насловом „*Безбедносна служба државе*“ је обликовано и написано на разумљив, стваралачки и инспиративан начин. Примењен је сличан приступ разматрања проблема као у другом поглављу. Основна разлика је у просторном смислу – оперативна делатност безбедносне службе државе преовладавајуће се одвија унутар њених граница. У складу са тим, чињенично се напомиње да је њен основни задатак да обезбеди матичну државу од стратегијских изненађења чији носиоци тајно делују унутар њених граница, независно од тога да ли се ради о њеним држављанима или о страним држављанима. Посебно својство овог поглавља је у томе што се указује на могућност да безбедносне службе држава недемократског друштвеног уређења могу да представљају снажно средство насиља односно да имају истакнуту улогу у спровођењу терора над грађанима матичне државе. Иначе, основна порука овог поглавља је да су безбедносне службе државе у константном, тајном рату са носиоцима угрожавања безбедности државе и победнице су у том рату само уколико их преовладавајуће карактерише превентивност – да спрече њихово испољавање. Истовремено се истиче, да њих може карактерисати оваква ефективност само уколико и други државни и друштвени субјекти у складу са својим надлежностима професионално извршавају своје наменске задатке.

У четвртном поглављу „*Обавештајно-безбедносни систем појединих држава*“, аутор је на узорку од шест држава – две супер силе (САД и РФ) и четири земље са којима се граничи наша земља

(две чланице НАТО и ЕУ и две чланице Програма Партнерства за мир), презентоваo најзначајније чињенице о њиховој обавештајно-безбедносној сфери. Садржај поглавља је обрађен на начин који омогућава корисницима (студенти) да његовим упоређењем са садржајим из претходних теоријских поглавља, схвате и науче како је ова сфера организована у конкретној држави чија спољна политика уважава или игнорише принципе Повеље ОУН и међународног права. Квалитетно одабрани и обрађени узорак отклања потребу да се студенти оптерећују са изучавањем обавештајно-безбедносних система огромног броја држава, на пример, свих балканских или европских земаља, посебно ако се има у виду чињеница, да су честе реорганизације и трансформације ових система, више у смислу формалне промене њихове структуре и назива појединих елемената него њихове суштинске намене и задатака.

Аутор је у петом поглављу под насловом „*Безбедносно-обавештајни систем Републике Србије*“ успео да на потпуно разумљив начин обради све битне аспекте (намена, задаци, структурни елементи, руковођење, функционисање, резултати и потреба рационализације) безбедносне и обавештајне сфере наше земље. Истовремено, док с једне стране сугерише корисницима да се о размотреној тематици опширније могу информисати у законима о службама безбедности Републике Србије, стручној и белетристичкој литератури, са друге стране указује на нека ограничења (непостојање Стратегије националне безбедности) у функционисању безбедносно-обавештајног система. Аутор с правом указује на једно ограничење које је присутније у нашој нацији и држави него у другим државама а састоји се у цикличној промени идеологија и политичких система, што условљава да се увек почиње из почетка у

изградњи обавештајно-безбедносног система. У вези с овим ограничењем, придао је адекватан значај безбедносно-обавештајној компоненти Србије у прошлости, када је постојала као самостална држава или као чланица заједничких држава Јужних Словена.

Четири прилога (три у вези са обавештајно-безбедносним догађањима у нашој бившој и садашњој држави и један у вези са необавештајном делатношћу америчке ЦИА-е), несумњиво представљају најинтересантнији део уџбеника. Сваки од њих расветљава многе чињенице о тајном ратовању обавештајних структура једне државе против друге државе односно сви заједно омогућавају корисницима да без већих потешкоћа схвате могућу моћ обавештајних и безбедносних служби у заштити националне безбедности матичне државе, с једне стране и у погледу урушавања безбедности других држава, са друге стране. Сматрам да би се обрадом више (десетак) оваквих примера за потребе студентима могао израдити посебан квалитетан приручник, који би са уџбеником представљао јединствену целину, а представљао би велику помоћ студентима за лакше усвајање знања и сагледавање садржаја предмета.

Понуђени текст има језичких и словних грешака које треба отклонити.

Закључак и мишљење:

Достављени рукопис представља хвале вредан резултат аутора да се напослетку, на прилично оригиналан и приступачан начин ближе разјасне многе чињенице у вези са обавештајно-безбедносним службама држава. Скоро целокупан рукопис је обрађен, објашњен и изложен

текстуално и шематски и поткрепљен квалитетним примерима из праксе, што омогућава студентима да већ током читања текста, формулишу одговоре на питања која се налазе на крају сваког поглавља и истовремено, региструју и бројна нова питања која потом могу да износе и још свестраније разматрају на часовима и вежбама. Аутор је направио битан помак у теорији безбедности и несумљиво ће у највећој могућој мери студентима заокупити пажњу. Уџбеник ће вероватно заокупити значајну пажњу и многих других корисника и особа ван образовно-васпитне сфере нашег друштва, како у сектору безбедности, тако и у другим областима друштвеног живота.

У складу са констатованим, предлажем Наставно-научном већу Факултета безбедности да прихвати рецензију и предложени текст уџбеника и објави уџбеник „ОБАВЕШТАЈНЕ И БЕЗБЕДНОСНЕ СЛУЖБЕ“, аутора проф. др Милана Мијалковског.

3.10. 2008. године

У Београду

РЕЦЕНЗЕНТ

Проф. др Славомир Милосављевић

